

Sygn. akt II CSK 521/17

POSTANOWIENIE

Dnia 28 grudnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Monika Koba

w sprawie z powództwa K. R.

przeciwko M. Spółce Akcyjnej w P.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 28 grudnia 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 21 grudnia 2016 r., sygn. akt I ACa[...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie. Cel wymagania określonego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance wymienionej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej *prima facie*, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności orzeczenia z zasadniczymi i nie podlegającymi różnej wykładni przepisami albo jego wydania w wyniku oczywiście błędnej, widocznej bez głębszej analizy prawniczej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa. Natomiast skarżący przedstawiając, jako okoliczność uzasadniającą rozpoznanie skargi kasacyjnej „oczywiste naruszenie prawa” powinien wykazać kwalifikowany charakter tego naruszenia (por. m. in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100 i z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49).

Skonfrontowanie zaskarżonego orzeczenia z uzasadnieniem wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, by spełniona została przesłanka oczywistej zasadności skargi, o której mowa wyżej.

Oczywistej zasadności skargi skarżący upatrywał w rażącym naruszeniu przez Sąd Apelacyjny art. 328 § 2 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. oraz art. 378 § 1 i art. 382 k.p.c. Podniósł, że Sąd Apelacyjny nie rozpoznał wszystkich zarzutów podniesionych w apelacji i tym samym nie dokonał prawidłowej kontroli orzeczenia Sądu Okręgowego. Zarzucił również, że uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie zawiera odniesienia się do faktów, mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, a związanych przede wszystkim z uznaniem za skuteczne przelewu wierzytelności na rzecz powoda, akceptacją kwoty pieniężnej 1,60 zł za m² z tytułu sprawowanego zarządu i zrzeczenia się przez powoda wszelkich roszczeń względem skarżącego. W ocenie pozwanego brak jest także w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia rozważań prawnych, za takie bowiem nie można uznać przytoczenia tylko numeru artykułu, bez odpowiedniego wyjaśnienia znaczenia konkretnego przepisu.

Przyjmuje się, że naruszenie przez sąd drugiej instancji art. 328 § 2 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. przez sporządzenie uzasadnienia nie odpowiadającego wymaganiom, jakie wynikają z tego przepisu może wyjątkowo wypełniać podstawę kasacyjną, określoną w art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. Ma to miejsce wówczas, gdy uzasadnienie zaskarżonego orzeczenia nie posiada wszystkich koniecznych elementów bądź przedstawione w nim motywy nie pozwalają na przeprowadzenie kontroli kasacyjnej zaskarżonego orzeczenia (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 lipca 2007 r. V CSK 115/07, nie publ. i orzeczenia cytowane w jego uzasadnieniu). Wskazuje się, że w przypadku, gdy sąd drugiej instancji podziela ustalenia faktyczne sądu pierwszej instancji wystarczające jest wskazanie, że sąd ten dokonał takiej oceny (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 września 2014 r., I CSK 628/13, nie publ.). Również odwołanie się do art. 378 § 1 k.p.c. w skardze kasacyjnej możliwe jest tylko wyjątkowo, gdy uzasadnienie orzeczenia sądu drugiej instancji zawiera tak rażące braki, że ustalenia i oceny dokonane w takim uzasadnieniu nie poddają się kontroli kasacyjnej (por. m. in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 czerwca 2012 r., III CSK 289/11, nie publ.). Wskazuje się, że z ustanowionego w art. 378 § 1 k.p.c. obowiązku rozpoznania sprawy w granicach apelacji nie wynika konieczność osobnego omówienia przez sąd w uzasadnieniu wyroku każdego argumentu podniesionego w apelacji. Za wystarczające należy uznać odniesienie się do sformułowanych w apelacji

zarzutów i wniosków w sposób wskazujący na to, że zostały one przez sąd drugiej instancji w całości rozważone przed wydaniem orzeczenia (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 24 lipca 2009 r., I PK 38/09, nie publ., z dnia 24 marca 2010 r., V CSK 296/09, M. Pr. Bank. 2012, nr 4, s. 19, z dnia 26 kwietnia 2012 r., III CSK 300/11, OSNC 2012, nr 12, poz. 144, i z dnia 4 września 2014 r., II CSK 478/13, OSNC-ZD 2015, nr 4, poz. 64). Zarzut naruszenia art. 382 k.p.c. może natomiast wypełniać podstawę kasacyjną przewidzianą w art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. tylko w wypadku pominięcia przez sąd drugiej instancji części zebranego w sprawie materiału, w związku z czym strona powołująca się na naruszenie tego przepisu powinna wskazać materiał dowodowy, który został przez sąd drugiej instancji pominięty przy wydaniu wyroku i wykazać, że popełnione uchybienie mogło mieć wpływ na wynik sprawy (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2015 r., III CSK 180/14, nie publ.).

Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd Apelacyjny zaaprobował poczynione przez Sąd Okręgowy ustalenia, wynikające również z opinii biegłego, która miała kluczowe znaczenie dla określenia należnej powodowi kwoty z tytułu prowadzenia cudzych spraw bez zlecenia na podstawie art. 753 § 2 k.c. W motywach rozstrzygnięcia odniósł się w wystarczającym zakresie do postawionych w apelacji zarzutów. Nie podzielenie ich nie oznacza, że nie zostały one rozpatrzone. Sąd Apelacyjny wyjaśnił - poddając ocenie zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w tym notatkę służbową z dnia 21 marca 2012 r. i protokół zdawczo-odbiorczy z dnia 17 kwietnia 2012 r. - dlaczego nie zgodził się ze stanowiskiem skarżącego co do tego, że współwłaściciele zrzekli się wszystkich roszczeń i nie zakwestionowali stawki 1,60 zł za m² za zarząd nieruchomości. Odniósł się również do problematyki legitymacji czynnej powoda związanej z cesjami wierzytelności.

Podkreślić należy, że w postępowaniu kasacyjnym Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia, a podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów i oceny dowodów (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.), czego nie respektuje skarżący odwołując się w podstawie skargi wprost do art. 233 § 1 k.p.c. Analiza zatem wniosku na tle podstaw skargi oraz motywów zaskarżonego

orzeczenia, nie prowadzi do oceny, iż Sąd Apelacyjny ferując wyrok dopuścił się kardynalnych błędów w stopniu przemawiającym za oczywistą zasadnością skargi.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu jest obowiązany brać pod uwagę z urzędu.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 i 99 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 w zw. z art. 398²¹ k.p.c. i § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych w brzmieniu obowiązującym od dnia 27 października 2016 r. (Dz. U. z 2015, poz. 1804 ze zm.).

jw

l.n